

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 731/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца: АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., које заступа пуномоћник Богдан Бјелица, адвокат из ..., против тужених: АД „ГГ“ ..., кога заступа пуномоћник Александар Андрић, адвокат из ... и АД за ... „ДД“ из ..., кога заступа пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2555/18 од 18.10.2018. године, у седници већа одржаној 13.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2555/18 од 18.10.2018. године као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених, изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2555/18 од 18.10.2018. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев првотуженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2369/17 од 13.06.2018. године одбијен је предлог друготуженог за одређивање прекида поступка и предлог првотуженог да се као умешач позове Република Србија. Усвојен је захтев тужилаца и тужени обавезани да тужиоцима за период од новембра 2014. до августа 2015. године по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора солидарно исплате износе наведене у изреци првостепене пресуде са затезном каматом од доспећа сваког појединачног месечног износа па до исплате. Обавезан је друготужени да тужиоцима за период од септембра 2015. закључно са новембром 2017. године по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада, регреса за коришћење годишњег одмора исплати износе наведене у изреци првостепене пресуде са затезном каматом од доспећа сваког појединачног месечног износа па до исплате. Обавезани су тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка солидарно исплате

износ од 87.000,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2555/18 од 18.10.2018. године жалбе тужених одбио и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 2369/17 од 13.06.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су изјавили благовремене ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизије су изјавили с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

У одговору на ревизију првотужени предлаже да се тужбени захтев тужилаца одбије, трошкове је тражио.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизијама тужених као изузетно дозвољеним, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужилаца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разложима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом тужених у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду 28.11.2017. године.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора (у односу на првотужиоца од 220.528,20 динара, друготужиоца 235.204,80 динара, трећетужиоца 145.820,24 динара) не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд налази да ревизије тужених нису дозвољене.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, то је одлучено као у изреци под три.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић